

இலங்கையில் அரசகரும மொழிகள் கொள்கையும் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடும்

ஆதம்வாவா சர்ஜூன்
அரசறிவியல் துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை, இலங்கை.

Correspondence: sarjoona@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இந்த ஆய்வானது இலங்கையில் அமுலாக்கம் செய்யப்பட்ட அரசகரும மொழிகள் கொள்கையானது சிங்கள மற்றும் தமிழ் இனக் குழுக்களுக்கிடையே முரண்பாடு கூர்மையடைவதற்கு வழிவிட்ட விதத்தினை பகுப்பாய்வு செய்துள்ளது. முழுவதும் இரண்டாம் நிலைத் தகவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வானது சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையில் அரசாங்கங்கள் முன்னெடுத்த 'சிங்களத்தை மட்டும் முதன்மைப்படுத்திய' அரசகரும மொழிக் கொள்கையானது நாட்டின் குடித்தொகையில் பெரும்பான்மையினராகவிருந்த சிங்கள மொழியைப் பேசுவோருக்கும் சிறுபான்மையினரான தமிழ் மொழியைப் பேசுவோருக்கும் இடையே கலாசார நலன் குறித்த அபிப்பிராய வேறுபாட்டை அதிகரித்ததுடன் இரு தரப்பினருக்குமிடையே இனத்துவ முரண்பாடு கூர்மையடையவும் வழிவிட்டது என்பதை அடையாளம் கண்டுள்ளது. இன்று தமிழ் மொழிக்கு சட்டப்படியான 'அரசகரும மொழி' மற்றும் 'தேசிய மொழி' எனும் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ள போதிலும் மொழி உரிமையை அனுபவிப்பதில் சிறுபான்மையினரான தமிழ்-மொழி பேசுவோர் பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொள்கின்றனர். அரசகரும மொழிகள் கொள்கை முறையாக அமுலாக்கம் செய்யப்படாமையே இதற்கான பிரதான காரணம் என இவ்வாய்வு சுட்டிக் காட்டுகின்றது. ஆதலால், அரசகரும மொழிகள் கொள்கையை அமுலாக்குவதில் ஆட்சியாளர்களும் பொது அலுவலர்களும் தமது பூரண விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தி செயலாற்றும்போதே மொழிப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படுவதுடன் இனக் குழுக்களுக்கிடையேயான இணக்கப்பாடும் சாத்தியமாகும் என்பதை இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகின்றது.

பிரதான சொற்கள்: அரசகரும மொழிக் கொள்கை, 'சிங்களம் மட்டும் சட்டம்', தமிழ் மொழி அங்கீகாரம், சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு

1. அறிமுகம்

இலங்கையின் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு என்பது சர்வதேச கவனத்தை பல வழிகளிலும் கவர்ந்தெடுத்த, நீண்டகாலமாகத் தீர்க்கப்படாதுள்ள ஒரு முரண்பாடாக உள்ளது. அரசியல், சமூக, பொருளாதார மற்றும் வெளிவாரிக் காரணிகள் என பல்வேறு காரணிகள் இலங்கையில் இன முரண்பாடு தோற்றம் பெறுவதற்கும் வளர்ச்சியடைவதற்கும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன (பார்க்க: சர்ஜூன், 2019; Perera, 2001). அவற்றுள், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கை அரசாங்கங்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட அரசகரும மொழிகள் கொள்கை கூட சிங்கள மற்றும் தமிழ் இனக் குழுக்களுக்கிடையேயான முரண்பாடு தீவிரமாக எழுச்சி பெறுவதற்கு பெரிதும் பங்களிப்புச் செய்திருந்திருந்தது (பார்க்க: Herath, 2015; Perera, 2001). உண்மையில், அரசகரும மொழிக் கொள்கை என்பது இலங்கையில் மொழி ரீதியாக வேறுபட்டிருந்த இனக்

குழுக்களிடையே பிளவை உண்டுபண்ணியதோடு மட்டுமல்லாது மொழி அடிப்படையிலான தேசியவாதம் எழுச்சி பெறுவதற்கும் வழிவிட்டிருந்தது.

இலங்கையின் இனத்துவ அரசியல் வரலாற்றை நோக்கும்போது, சுதந்திரத்தின் பின்னரான காலத்தில் இலங்கையை ஆட்சி செய்திருந்த சிங்கள அரசு தலைவர்கள் எல்லோருமே சிங்கள மொழியைப் போன்று தமிழ் மொழிக்கு சம அந்தஸ்து வழங்குவதை விரும்பியிருக்கவில்லை என்பதும் அவ்வப்போது தமிழ் மொழிக்கு சம அந்தஸ்து வழங்குவதற்கான உடன்பாடுகள் காணப்பட்ட போதிலும் பின்னரான காலங்களில் அவைகள் வெளிப்படையாகவே மீறப்பட்டுள்ளன என்பதும் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயங்களே. உண்மையில், தமது உயிரிலும், இனத்துவ அடையாளத்திலும், வரலாற்றுப் பூர்வீகத்துடனும் கலந்து ஓர் இனக்குழுவின் அடிப்படையாகவே அமைந்திருக்கும் தாய் மொழியை அரசு அங்கீகரிக்க மறுப்பதை அல்லது பாரபட்சமாக நடத்துவதை எந்த ஒரு மொழிக் குழுவும் ஏற்றுக்கொள்ளாது என்பதே யதார்த்தமாகும். அந்தவகையில், இலங்கையின் இன முரண்பாட்டுக் காரணிகளை ஆய்வு செய்பவர்களிடையே 'சிங்களம் மட்டும்' அரசுகளும் மொழியாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதற்கு சட்ட அங்கீகாரம் பெறுவதற்கான சிங்களத் தலைவர்களின் நடவடிக்கைகள் மிக முக்கியமான வழிகளில் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதிலும், அதுவே தனித் தமிழ்த் தேசிய இயக்கமும் தனித் தமிழ்த் தேசத்துக்கான கோரிக்கையும் எழுச்சி பெற்று வளர்ச்சியடைய அடிப்படையாக அமைந்திருந்தது என்பதிலும் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது இலங்கையில் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு தோற்றம் பெறுவதற்கும் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் சுதந்திரத்தின் பின்னரான காலங்களில் இலங்கையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட அரசுகளும் மொழிகள் கொள்கை எவ்வாறு பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்பதையும் பின்னரான காலங்களில் தமிழ் மொழிக்கான சம அந்தஸ்து வழங்குதல் செயன்முறை எவ்வாறு கையாளப்பட்டது என்பதனையும் அக்கையாளல்களில் ஏற்பட்ட தவறுகள் பின்னர் எவ்வாறு சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு கூர்மையடைய வழிவிட்டது என்பதையும் வெளிக்கொணர்வதற்கு முயன்றுள்ளது.

இலங்கையில் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையேயான இன முரண்பாட்டின் விளைவாக தமிழர்களின் சார்பாகக் குரல்கொடுத்துவந்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட தனி நாட்டுக்கான விடுதலைப் போராட்டமானது 'பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான யுத்தம்' என்ற வழிமுறை ஊடாக முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு 12 ஆண்டுகள் கடந்துள்ளபோதிலும் பிரதான இனக் குழுக்களுக்கிடையேயான முரண்பாடு என்பது இன்னும் முடிவுக்கு வரவில்லை என்பதும் இன முரண்பாட்டுக்கான அடிப்படைக் காரணிகளில் ஒன்றான தமிழ் மொழிப் புறக்கணிப்பும் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுகின்றமையும் தொடரும் துயரமாகவே உள்ளதும் நோக்கத்தக்கது. இந்நிலையானது உள்நாட்டு யுத்தத்துக்குப் பின்னரான சூழலிலும் இனக் குழுக்கள் மத்தியில் கசப்புணர்வுகளும் தப்பிப்பிராயங்களும் தொடர்ந்திருக்கக் காரணியாக அமைந்துள்ளது. அவ்வாறே, இன முரண்பாட்டுக்கான பல்வேறு ஆழ வேரூன்றிய காரணிகளும் இன்னும் கவனத்தில் எடுக்கப்படாதே உள்ளன. எனவே, இலங்கையின் இன முரண்பாட்டில் மொழிக் காரணிகள் குறித்த பின்னணியை அறிய விருப்பவர்களுக்கும் உள்நாட்டு யுத்தத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையில் சமாதானத்தை கட்டியெழுப்ப முயற்சிக்கும் பங்களிப்புகளுக்கும் இன முரண்பாட்டுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த காரணிகளுள் ஒன்றான மொழிக் கொள்கை விடயத்தில் எதிர்காலத்தில் தீர்க்கமான முறையில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளல் வேண்டும் என்பதற்கான சில வரலாற்றுப் பின்னணியோடமைந்த கற்பித்தலையும் புரிதலையும் இந்தக் கட்டுரை வழங்கும் என நம்புகின்றேன்.

2. ஆய்வு முறையியல்

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது முழுவதும் இரண்டாம் நிலைத் தகவல்களையும் தரவுகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவை புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், ஆய்விதழ்கள், பத்திரிகைக் கட்டுரைகள், அறிக்கைகள் மற்றும் இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளன. இத்தகவல் மூலங்கள் இலங்கையின் அரசுகளும் மொழிகள் கொள்கை

தொடர்பிலான வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் அரசியல் உடன்படிக்கைகளையும் நேரடியாகவும் விமர்சன நோக்கிலும் ஆய்வுக்குட்படுத்தி உள்ளன. குறித்த மேற்படி ஆய்வுத் தகவல்கள் இவ்வாய்வில் விமர்சன நோக்கில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டு இக்கட்டுரையில் தேவையான இடங்களில் நேரடிக் கருத்துக்களாகவும், சுருக்க விளக்கங்களாகவும், ஆய்வாளரின் வியாக்கியானங்களுடனும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

3. இலங்கையில் மொழிக் குழுக்கள்: சுருக்க அறிமுகம்

இலங்கை இன, மத, மொழி மற்றும் கலாசார ரீதியான பன்மைத்துவச் சமூகக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட நாடாக உள்ளதுடன் அதன் வரலாற்று மற்றும் கலாசார தொன்மைத்துவம் 2500 ஆண்டுகளையும் கடந்து பழமையானது. வரலாற்றில் நீண்ட காலத்திலிருந்தே இங்கு வாழ்ந்து வருகின்ற ஒவ்வாரு இனக் குழுவும் மொழி, மதம், மற்றும் கலாசாரப் பாரம்பரியம் என்பனவற்றில் தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன (Coperahewa, 2009). இந்த கலாசார பன்மைத்துவச் சமூகக் கட்டமைப்பானது இலங்கைத் தீவானது பலரது விருப்பத்தையும் கவனத்தையும் பெற வழிவிட்டிருந்தது.

இலங்கையில் வாழும் மக்கள் இன மற்றும் மத ரீதியான நான்கு பிரதான குழுக்களாகவும் இன்னும் சில சிறிய குழுக்களாகவும், மொழி ரீதியாக இரு பிரதான குழுக்களாகவும் வேறுபட்டுள்ளனர். இன ரீதியாக சிங்களவர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள், சேனகர்கள் (முஸ்லிம்கள்) மற்றும் இந்தியத் தமிழர்கள் என்ற பிரதான குழுக்களாக உள்ளனர். சிங்களவர்கள் சிங்கள மொழியை தாய் மொழியாகப் பேசுவதுடன் அவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பௌத்த மதத்தை பின்பற்றுகின்றனர். தமிழர்கள் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாகக் கொண்டுள்ளதுடன் பெரும்பான்மையானவர்கள் இந்து மதத்தை பின்பற்றுகின்றனர். இவ்விரு இனக் குழுக்களிலும் சிறிய அளவிலானவர்கள் சிறிஸ்தவ மதத்தைப் பின்பற்றுகின்றனர். முஸ்லிம்கள் இஸ்லாமிய மதத்தைப் பின்பற்றுவோராக உள்ளதுடன் பெரும்பான்மையானோர் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். முஸ்லிம்களில் கணிசமான அளவினர் சிங்கள மொழியில் புலமை உடையவர்களாகவும் உள்ளனர்.

அந்தவகையில், இறுதியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் படி (2012), இலங்கையின் சனத்தொகையில் 74.9 வீதமானோர் சிங்களவர்களாகவும் 11.2 வீதமானோர் இலங்கைத் தமிழர்களாகவும், 9.3 வீதமானோர் சோனகர்களாகவும் (இவர்கள் 'முஸ்லிம்கள்' என்றே பொதுவாக அழைக்கப்படுகின்றனர்), 4.1 வீதமானோர் இந்தியத் தமிழர்களாகவும் உள்ளனர். மத ரீதியான நோக்கின் 70.1 வீதமானோர் பௌத்தர்களாகவும், 12.6 வீதமானோர் இந்துக்களாகவும், 9.7 வீதமானோர் முஸ்லிம்களாகவும், 7.6 வீதமானோர் கிறிஸ்தவர்களாகவும் உள்ளனர் (Department of Census and Statistics, 2015). அவ்வாறே, மொழி ரீதியாக நோக்கின் சிங்களவர்களில் கிட்டத்தட்ட 96 வீதமானோர் சிங்கள மொழியை தாய் மொழியாகவும் தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்களில் கூட கிட்டத்தட்ட 96 வீதமானோர் தமிழைத் தாய் மொழியாகவும் பேசுகின்றனர் (Peiris, 2000). அந்தவகையில், சிங்கள மொழியைப் பேசுவோர் சிங்களர்கள் எனும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்க, இலங்கைத் தமிழர்கள், இந்தியத் தமிழர்கள் மற்றும் சோனகர்கள் (முஸ்லிம்கள்) எனும் 3 இனக் குழுக்கள் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாகப் பேசுவோராக உள்ளனர். இலங்கையில், ஆங்கிலமானது பரவலாகப் பேசப்படும் இணைப்பு மொழியாக உள்ளதுடன் அலுவலகப் பிரயோகத்தில் முக்கிய மொழியாகவும் உள்ளது. அவ்வாறே, பிரித்தானியர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆங்கில மொழி மூலமான கல்வியைக் கற்று, கிறிஸ்தவத்துக்கு மதம் மாறி, அரச பணியாட்களாகப் பதவிவகித்து, ஆங்கிலேயர்கள் போன்று தங்களை மாற்றிக் கொண்டு, ஆங்கிலத்தை முதன்மை மொழியாகப் பேசுகின்ற, பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களில் வசிக்கின்ற சிறிய அளவிலான ஓர் உயர் குழாமினரும் குடித்தொகையில் உள்ளனர்.

எவ்வாறிருப்பினும், இலங்கையர்களில் பிரதான இரு பெரும்பான்மை இனத்தவர்களில் அதிகமானோர் சிங்களம் அல்லது தமிழ் எனும் ஒரேயொரு மொழியில் புலமை பெற்றவர்களாகவே உள்ளனர். இதற்கு வரலாற்று ரீதியான குடிப் பரப்பல் ஒரு காரணியாக

இருந்துள்ளது. தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகப் பேசுவோரில் பெரும்பான்மையானோர் வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் செறிந்து வாழ்வதுடன் சிங்கள மொழி பேசுவோர் வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்துக்கு வெளியே செறிந்து வாழ்கின்றனர். பல்வேறு காரணங்களால் இவ்விரு மொழிக் குழுக்களுக்கிடையேயான ஊடாட்டமும் எல்லைப்படுத்தப்பட்டே இருந்தது. சுதந்திரத்தின் பின்னராக காலகட்டத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒரு மொழியை (சிங்களத்தை) முதன்மைப்படுத்திய அரசுகளும் மொழிக் கொள்கை நாட்டில் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்துவந்த இரு பிரதான மொழியியல் குழுக்களுக்கிடையே இனத்துவ மற்றும் அரசியல் ரீதியான பிளவை மேலும் அதிகரிக்கக் காரணமாகியது.

உலகளவில் பல்வேறு நாடுகளில் பன்மைத்துவக் கட்டமைப்புக் கொண்ட குறிப்பாக பல்மொழிக் குழுமங்கள் கொண்ட சமூகங்களில் மொழிக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு குழுக்களுக்கிடையே இணக்கப்பாடு ஏற்பட்டுள்ள போதிலும், மொழிக் கொள்கை அரசியல்மயமாக்கப்பட்டதன் காரணமாக சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையில் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் செயன்முறையில் வேறுபட்ட இரு மொழிகளை மட்டுமே பேசும் குழுக்களுக்கிடையே மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இணக்கப்பாட்டை கட்டியெழுப்பும் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை முன்னெடுத்தல் என்பது சாத்திமற்றதாகவே தொடர்ந்திருந்தது. இது படிப்படியாக இரு பிரதான இன-மொழிக் குழுக்களிடையே முரண்பாடு தீவிரமடைய வழிவிட்டது. உண்மையில், தம்பையா (Thambaiyah, 1986:73) சுட்டிக் காட்டுவது போன்று, இலங்கையின் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாட்டில் மதத்தை விட மொழி எனும் விடயம் முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் இனத்துவ அரசியல் அரங்கில் இரு பெரும் குழுக்களான சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் இனத்துவத்தை உறுதி செய்வதற்கான ஒரு பிரத்தியேக அடிப்படையாக மொழி மாறலானது (Perera, 2015). அத்துடன், இவ்விரு இனக் குழுக்களுக்கிடையே முரண்பாடு வளர்ச்சி பெறவும் கூர்மையடையவும் கூட மொழி விவகாரம் அடிப்படையாக அமையலானது.

4. அரசுகளும் மொழிகள் கொள்கை: ஒரு வரலாற்று நோக்கு

சிங்களத்தையும் தமிழையும் சுதேசிய இலங்கையர்கள் பேசி அதனை தமது சுதேசிய மொழிகளாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்திருந்தபோதிலும் ஐரோப்பியர்களின் காலணித்துவ ஆட்சிக் காலத்தில் அம்மொழிகளுக்கு உரிய அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. குறிப்பாக, பிரித்தானியர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆங்கில மொழியே அரசுகளும் மொழியாக இருந்ததுடன் ஆங்கில மொழிக் கல்வியைப் பெற்றவர்களுக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டு அரசு அல்லது பொது நிர்வாகப் பதவிகளும் வழங்கப்பட்டன. அரசு விவகாரங்களான பாராளுமன்ற அலுவல்கள், பொதுத்துறை நிர்வாகம், நீதித்துறை மற்றும் நிதியியற் செயற்பாடுகள், பல்கலைக்கழகப் போதனைகள் என்பன ஆங்கில மொழியிலேயே நடந்தேறின. அப்போது பெரும்பான்மையான சிங்கள மற்றும் தமிழ் மக்கள் ஆங்கில மொழிக் கல்வியை விரும்பாதிருந்ததுடன் அது மத மாற்றத்துக்கான கருவியாக உள்ளது என்ற அபிப்பிராயத்தையும் கொண்டிருந்தனர். அதனால், மிகச் சிறிய தொகையினரான உயர் குழாமினரே ஆங்கில மொழியில் கல்வியையும் புலமையையும் பெற்றிருந்தனர். இவர்களில் அதிகமானவர்கள் சிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மதமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். இந்தச் சூழல் காலப்போக்கில் சுதேசிகளுக்கும் ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்ற புதிய மத்தியதர உயர் குழாத்தினருக்கும் இடையே முரண்பாடு வலுவடையக் காரணமாகியதுடன் அது அரசியல் பிரச்சினையாகவும் மாறலானது.

மொழி விவகாரம் அரசியல்மயமாக்கப்பட்டதன் காரணமாக சுதந்திரத்துக்கு முன்னரான காலத்திலேயே சிங்கள மற்றும் தமிழ் அரசியல் உயர் குழாமினர் இலங்கையின் சுதேசிய மொழிகளை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனையைனையும் கோரிக்கையையும் முன்னிலைப்படுத்தி அதனை சமூக மற்றும் அரசியல் சொல்லாடல் தளத்தில் கொண்டுவந்திருந்தனர். இச்சிந்தனையானது ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று அரசியல் மற்றும் நிர்வாகச் சலுகைகளை அனுபவித்திருந்த உயர் குழாமினருக்கான எதிர்ப்பு என்பதாகவே எழுச்சி

பெற்றது. இக்காலப் பகுதியில் ஆங்கிலக் கல்விக்கான சந்தர்ப்பம் என்பது எல்லாப் பொதுமக்களுக்கும் எனத் திறந்து விடப்பட்டிருக்கவில்லை (Perera, 2008:02).

அந்தவகையில், சுதேசிய மொழி உரிமைக்கான கோரிக்கை என்பது சுதந்திரத்துக்கு முன்னரே அதாவது, 1943 ஜூன் 22 இல் பிரபல அரசியல் தலைவரான ஜூனியஸ் ரிச்சட் ஜெயவர்த்தனா (Junius Richard Jeyawardene, 1906-1996) என்பவர் 'சிங்களம் சில வருட காலத்துள் அரசகரும மொழியாக்கப்படல் வேண்டும்' என்று அரச சபையில் மசோதா ஒன்றை முன்வைத்ததைத் தொடர்ந்து அரசியல் தளத்தில் பிரபலம் பெறலானது. ஆனாலும், இவ்விடயம் விவாதத்துக்கு விடப்பட்டு பல்வேறு கருத்தாடல்களுக்குப் பின்னர் குறிப்பாக திருகோணமலை-மட்டக்களப்புத் தொகுதிக்கான அரச சபைப் பிரதிநிதியாகவிருந்த வி. நல்லையாவின் முன்மொழிவினை அடுத்து சிங்களத்துடன் தமிழும் சேர்த்து அரசகரும மொழிகளாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற திருத்தத்துடன் இந்த சுதேசிய மொழிக் கொள்கைக்கான மசோதா சிங்களவைவர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டிருந்த அரச அவையில் 27 ஆதரவு வாக்குகளுடன் (2 எதிரான வாக்குகளுடனும்) 1945 மே 24 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது (Jeyawardena, 1987:97). இந்தத் தீர்மானமானது, சிங்களமும் தமிழும் பாடசாலைகளில் கற்பித்தலுக்கும், பொதுப் பரீட்சைகளுக்கும் மற்றும் சட்டமன்றக் கூட்டங்களுக்குமான மொழியாக இருக்கும் எனச் சுட்டிக் காட்டியது (Perera, 2015:56). உண்மையில், சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும மொழிகளாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற தீர்மானமானது சிங்களவைவர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டிருந்த அப்போதைய அரச சபையில் மிகப் பெரும் ஆதரவுடன் அதாவது, மிகச் சொற்பளவு எதிர்ப்புடன் நிறைவேற்றப்பட்டமையானது அக்காலத்தில் மொழிக் கொள்கை விடயத்தில் இன மேலோட்டங்களோ பார்வையோ இருந்திருக்கவில்லை என்பதையே சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

சுதேசிய மொழிக் கொள்கை தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த அப்போதைய அரசாங்கத்தின் முக்கிய அமைச்சராகவிருந்த எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகா (S.W.R.D. Bandaranaike, 1899-1959) 'இவ்விரு மொழிகளையும் அரசகரும மொழிகளாகக் கொள்வதில் எனக்கு எத்தகைய தனிப்பட்ட எதிர்ப்பும் கிடையாது. இதனால், எத்தகைய தீங்கோ, அபாயமோ, இடர்பாடோ ஏற்படும் என்று நான் கருதவில்லை' என்று சுட்டிக் காட்டினார் (Jeyawardena, 1987:96). அதே பண்டாரநாயகா மேலும் கூறுகையில், 'சிங்களத்தையும் தமிழையும் அரசகரும மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இந்த நாட்டு மக்கள் தமது சொந்த நாட்டிலேயே அன்னியர்களாக இருக்கும் நிலை ஒழியும்' என்றார் (Jeyawardena, 1987:96). மேலும், அரசகரும மொழிகள் கொள்கை விடயத்தில் அரசாங்கத்துக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு என ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா தலைமையில் ஒரு தெரிவுக் குழுவையும் அமைக்க வேண்டும் என்ற தனது கருத்தையும் பண்டாரநாயகா முன்வைத்தார். எனினும், தமிழ் மொழிக்கு அரச அந்தஸ்து கொடுப்பது தொடர்பில் பின்னரான காலத்தில் அவர் தயக்கத்தை வெளிப்படுத்தியதுடன் தமிழ் மொழியை அரசகரும மொழியாக்குவதில் பண்டாரநாயகா தளர்ந்த கொள்கையையே கொண்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மையில், மனோகரன் (Manogaran, 1987) சுட்டிக் காட்டுவதுபோல், சிங்கள கலாசாரத்தையும் சிங்களச் சமுதாய நலன்களையும் மேம்படுத்துவதற்காக பண்டாரநாயகா உருவாக்கியிருந்த சிங்கள மகா சபை (Sinhala Maha Sabah, 1936) எனும் அமைப்பானது தமிழருக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் எதிரான கொள்கைகளை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பலமாகப் பரப்பியிருந்தது என்பது நோக்கத்தக்கது.

1946 இல் சுயமொழிக் கொள்கை தொடர்பில் நியமிக்கப்பட்ட ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான தெரிவுக் குழு தனது அறிக்கையில் சிங்களம் மற்றும் தமிழ் ஆகிய சுதேசிய மொழிகளை அலுவலக மொழிகளாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கான தனது விருப்பத்தை பலமாக வெளிப்படுத்தியதுடன் 10 ஆண்டு காலத்தில் படிப்படியாக இந்த மாற்றம் இடம்பெற வேண்டும் என்பதையும் பரிந்துரை செய்தது (Perera, 2015). இந்தவகையில், மேற்படி மாற்றத்துக்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காக 1951 இல் அலுவலக மொழிகள் ஆணைக்குழு (Official Language Commission) என்ற ஓர் ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்ட போதிலும் அப்போதிருந்த அரசாங்கம் இது விடயத்தில் பல பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டதன் காரணமாக அந்த ஆணைக்குழுவால் எந்தவித முன்மொழிவையும் முன்வைக்க முடியவில்லை (Perera, 2015).

பிரதமராகப் பதவிவகித்த டட்லி சேனநாயக்காவுக்கு (Dudley Senanayake, 1911-1973) எதிராக எழுச்சி பெற்றிருந்த பொது மக்கள் எதிர்ப்பின் காரணமாக பதவி விலகியதை அடுத்து ஜோன் கொத்தொலாவல (John Koelawala, 1895-1980) என்பவர் பிரதமராகப் பதவி வகித்த காலகட்டத்தில் (ஒக்டோபர், 1953 - ஏப்ரல், 1956) அரசகரும மொழிக் கொள்கை தொடர்பான பிரச்சினையும் வாதங்களும் பெரிதளவில் விஸ்வரூபம் எடுத்தன. அப்போது சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும மொழிகளாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கொள்கையிலிருந்து விலகி 'சிங்களம் மட்டும்' என்ற மேலாதிக்க நிலைப்பாடு சிங்களத் தலைவர்கள் மத்தியில் அதிகரிக்கலானது. சிங்கள மக்களது ஆதரவைப் பெறுவதற்கான அரசியல் சதுரங்கப் போட்டியில் இக்கோரிக்கை முக்கிய இடத்தைப் பெறலானது. ஜெயவர்த்தனா (Jeyawardena, 1987:97) கூறுவது போன்று, '1953 இற்கும் 1956 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் 'சிங்களம் மட்டும்' கோரிக்கை நாடு முழுவதும் பரந்திருந்தது 'அதற்கான ஆதரவு அதிகரித்திருந்தது' என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

1951 இல் பண்டாரநாயகா ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இருந்து வெளியேறியபோது கூட சுதேசிய மொழிகளை அரசகரும மொழிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளும் கொள்கையை முன்னெடுப்பதில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தின் செயலற்ற தன்மையை கடுமையாக விமர்சித்ததுடன் தனது புதிய கட்சியான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியை (Sri Lanka Freedom Party) தாபித்து சுதேசிய மொழிக் கொள்கை இயக்கத்துக்கான ஆதரவாளர்களை சிங்கள சமுதாயத்திலிருந்தும் பெற்றுக் கொண்டார். பண்டாரநாயகாவும் அவரது சகாக்களும் இன அடையாளத்தை முன்னிறுத்துவதற்கு மொழிக்கு உள்ள சக்தியை அங்கீகரித்திருந்ததுடன் தமது அரசியல் நோக்குகளை அடைந்து கொள்வதற்கு அதன்பாற்பட்ட உண்மையை முறையாகப் பயன்படுத்தியிருந்தனர் என்பதே யதார்த்தமாகும். உண்மையில், பிரதமர் ஜோன் கொத்தொலாவல தமிழ் மக்களின் ஆதரவை தனது கட்சிக்குப் பெறும் நோக்கில் தனது யாழ்ப்பாணத்துக்கான விஜயத்தின்போது (1954 இல்) சிங்களத்தையும் தமிழையும் அரசகரும மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தேவையான சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும் என்று உறுதியளித்திருந்த போதிலும் அது சிங்கள மக்கள் மத்தியில் அவருக்கு பெரும் எதிர்ப்பையே தேடிக்கொடுத்தது (Manogaran, 1987:43).

இக்காலப் பகுதியில் இலங்கை அரசியலில் ஆட்சியதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஒரு வழியலகாக 'மொழி' மாற்றம் பெறலானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சுதேசிய மொழிகளுக்கு அங்கீகாரத்தை பெற்றுக் கொடுப்பதாகக் குரல் கொடுத்த பண்டாரநாயகா ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் கொள்கைகளை எதிர்ப்பதற்கும் சிங்கள மொழிக்கு மட்டும் அரசகரும அந்தஸ்தைக் கொடுப்பதற்கும் என 1955 இல் 'மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி (Mahajana Eksath Peramuna - MEP)' எனும் அரசியல் கூட்டினை அமைத்து தனது அரசியல் செயற்பாட்டை முன்னெடுத்தார். அவ்வாறே, 'சிங்களத்தை மட்டும்' முன்னிறுத்தும் மொழிக் கொள்கையால் 'மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி' பெறவுள்ள அரசியல் ஆதரவு குறித்த அச்சத்தின் காரணமாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் 1955 இல் 'சிங்களம் மட்டும்' நாட்டின் அரசகரும மொழியாக இருத்தல் வேண்டும்' என்று பிரகடனம் செய்தது (Manogaran, 1987:44). ஆதலால், 1956 பொதுத் தேர்தலில் காலத்தில் பல சிங்களச் சார்புக் கட்சிகள் 'சிங்களம் மட்டும்' என்ற அரசகரும மொழிக் கொள்கைக்கே தமது ஆதரவைத் தெரிவித்திருந்தன. இதுவே அவ்வாண்டுப் பொதுத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தையும் ஆட்கொண்டிருந்தது. அவ்வாறே, இந்த நிலைப்பாடே அத்தேர்தலில் பண்டாரநாயகாவின் வெற்றிக்கும் வழிவிட்டது. ஆதலால், 1956 இல் பண்டாரநாயகா பிரதமராகப் பதவியேற்று ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்தபோது 'சிங்களம் மட்டும்' எனும் மொழிக் கொள்கையால் உந்தப்பட்ட சிங்கள-பௌத்தர்கள் அவர்களது உணர்வுகளை அடையாளம் காண விரும்பியிருந்த ஒரு தலைவராக பண்டாரநாயகாவைக் கண்டதுடன் தமது நீண்டகால விருப்பத்தை உடனடியாக நிறைவேற்றும் படியும் அவரை வலியுறுத்தினர்.

ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வந்ததை அடுத்து சிங்கள-பௌத்த மதகுருமார்களது கோரிக்கைக்கும் பொரும்பான்மையின சிங்கள மக்களது விருப்பத்துக்கும் அமைய 'சிங்களம் மட்டும்' அரசகரும மொழிக் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதற்கு தன்னை அர்ப்பணிப்பவராக பண்டாரநாயகாவும்

மாறலானார். இதனால், பிரதமரான சில மாதங்களுக்குள் பண்டாரநாயகா தனது வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்காக தனது அரசாங்கத்தின் முதலாவது மசோதாவாக 'சிங்களம் மட்டும் மசோதா (Sinhala Only Bill)' எனப் பிரபல்யமாக அழைக்கப்பட்ட '1956 அரசகரும மொழிகள் சட்டத்துக்கான (The Official Language Act No.33 of 1956)' முன்மொழிவை பாராளுமன்றத்தில் முன்வைத்தார் (Perera, 2008). இம்முன்மொழிவு நாட்டின் அரசகரும (அலுவலக) மொழியாக சிங்களத்தை பிரகடனம் செய்தது. 1956 ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5 ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் இரு பிரதான சிங்கள கட்சிகளினதும் ஆதரவுடன் இச்சட்டம் நிறைவேறியது. இச்சட்டமே பின்னரான காலத்தில் இலங்கையில் பிரிவினையையும் இரத்த ஆற்றை ஓட்டவும் காரணமாக அமையும் என்பதை அப்போதே இடதுசாரித் தலைவர்கள் சுட்டிக்காட்டியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

5. 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதாவுக்கும் சட்டத்துக்கும் எதிரான தமிழ் மொழி பேசுவோரின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள்

'சிங்களம் மட்டும்' மசோதாவை எதிர்த்து அது பாராளுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட நாள் தமிழரசுக் கட்சி முக்கியஸ்தர்கள் பாராளுமன்றத்தின் முன்னாலிருந்த காலிமுகத் திடலில் அமைதிவழி சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தியபோது அதை சிங்கள அரசியல் குண்டர்கள் குழப்பியதுடன் அமைதிவழிப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தமிழ் அரசியல் தலைவர்களையும் தாக்கினர். தமிழ்த் தலைவர்களுக்கு எந்தவிதப் பாதுகாப்பையும் அளிக்காது 'வன்முறையாளர்களுக்கு எவ்வித எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்காது 'பிரதமர் பண்டாரநாயகா பாராளுமன்ற முன்றலிலிருந்து நடப்பவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தாக்குதலுக்குள்ளாகி இரத்தம் தோய்ந்த ஆடைகளுடனேயே சில தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றம் சென்று அம்மசோதாவுக்கு எதிராக வாக்களித்தனர் என்பதும் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு விடயத்தில் இரத்தம் சிந்தப்பட்ட முதலாவது சாத்வீகப் போராட்டம் அப்போதுதான் ஆரம்பமானது என்பதும் வரலாற்று உண்மைகளாகும். எனினும், பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய பிரதமர் பண்டாரநாயகா, "தமிழரசுக் கட்சி மக்களை சட்ட மறுப்பு இயக்கங்களில் ஈடுபடுத்தி சட்டங்களை மீறத் தூண்டுவது இராஜ துரேக குற்றமாகும். இதற்கு மரண தண்டனை கூட வழங்க ஏற்பாடுகள் உள்ளன" (நுடேசன், 2000:49) என்றார். உண்மையில், சிங்களத்தை அரசகரு மொழியாக்கி அமுலாக்குவதற்கு பண்டாரநாயகா எடுத்த பெருமுயற்சிகளுக்குப் பின்னால் பௌத்த மத நிறுவனரான கௌதம புத்தரின் பிறப்பின் 2500 ஆவது ஆண்டு நிறைவு தினக் கொண்டாட்டங்களும் முக்கிய தாக்கத்தைச் செலுத்தியிருந்தன.

'சிங்களம் மட்டும்' அரசகரும மொழிச் சட்டத்துக்கு எதிரான உணர்வலைகளும் அதனை எதிர்த்த தமிழர்களுக்கு எதிரான உணர்வலைகளும் நாடு பூராகவும் தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசமெல்லாம் பரவியதுடன் நாடு பூராகவும் இன வெறிப் பிரச்சாரமும் தாக்குதல்களும் தூண்டப்படவும் வழிவிட்டது (Tambiah, 1992). இது சம்மந்தமாக மிகவும் அனுதாபத்துடன் கம்மியூனிஸ்ட் கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பீட்டர் கனமன் (Pieter Gerald Bartholomeusz Keuneman, 1917-1997) ஆற்றிய உரை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அவரது உரையின் இறுதியில் அவர் கூறுகையில்:

'நான் தமிழரசுக் கட்சியின் கொள்கைகளை அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர்களின் பல வழிமுறைகளையும் நான் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆனால், யாராவது இன்று என்ன நடந்தது என்பதைக் காணும்போது, உண்மைக்கு ஓரளவேறும் மதிப்புக் கொடுப்பவர்களாக யாராவது இருந்தால், அவர்கள் (தமிழரசுக் கட்சிக்காரர்கள்) எந்த வழியிலும் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அல்ல என்பதை ஏற்றுக் கொள்வர்' (Loganathan, 1996:13) என்றார்.

'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தை எதிர்க்கவும் தமிழ் மொழிக்கான அந்தஸ்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் பல்வேறு தந்திரோபாயங்களை மேற்கொண்டனர். சுதந்திரத்தின் பின்னரான அரசாங்கத்தில் அமைச்சரவை அமைச்சராகவிருந்த பிரபல்யமிக்க தமிழ்

அரசியல் தலைவரான சி.சுந்தரலிங்கம் சுதந்திரமான தமிழ் அரசை உருவாக்கிக் கொள்வதற்காக தென் இந்தியத் தமிழர்களின் ஆதவைப் பெற்றுக் கொள்வோம் என்று சிங்களத் தலைவர்களுக்குச் சவால் விட்டார் (Manogaran, 1987:11). அவ்வாறே, தமிழர்களுக்காகவும் தமிழ் மொழிக்கும் அரச அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் நீண்ட காலமாகவே போராடி, வடக்கு-கிழக்கு மக்களிடையே பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்றிருந்த, எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகத்தின் (S.J.V.Chelvanayakam, 1898-1977) தலைமையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த தமிழரசுக் கட்சி (Federal Party) 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்துக்கான தமிழ் பேசும் மக்களின் எதிர்ப்பினை வெளிக்காட்டுகாமாக 1956 ஆகஸ்ட் 19 இல் கிழக்கிலங்கையின் திருகோணமலை நகரை நோக்கிய பாத யாத்திரைத் திட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்திலுள்ள யாழ்ப்பாணம், மூதூர், மட்டக்களப்பு மற்றும் பொத்துவில் ஆகிய பகுதிகளில் இருந்து தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தமிழ் மொழி பேசுவோர் என்ற உணர்வில் திருகோணமலை நோக்கி திரண்டு வந்திருந்தனர். அங்கு நடைபெற்ற மாநாட்டில் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவற்றில் பின்வருபவை முக்கியமான தீர்மானங்களாக அமைந்திருந்தன.

1. தற்போதுள்ள ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்புக்குப் பதிலாக கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும்.
2. தமிழ் மொழியையும் சிங்கள மொழியையும் சமத்துவ நிலையையுடையதாகவும் நாட்டின் அரசகரும மொழிகளாகவும் பிரகடனம் செய்தல் வேண்டும்.
3. பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தையும் விதிகளையும் இரத்துச் செய்து எல்லாத் தமிழ் மக்களையும் இலங்கைக் குடிமக்களாக பிரகடனம் செய்தல் வேண்டும்.
4. தமிழ் மக்கள் வாழும் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை தடுத்து நிறுத்துதல் வேண்டும்.

மேற்படி முக்கிய கோரிக்கைகள் இம்மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் இவைகள் அனைத்தும் அவ்வாண்டு ஆகஸ்ட் 25 ஆம் திகதிக்குள் முன்னெடுக்கப்படல் வேண்டும் என்றும் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது (Manogaran, 1987). அத்துடன், சாத்வீக வழியிலான எதிர்ப்புப் போராட்டங்களும் தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

6. சிங்களம் அரசகரும மொழிச் சட்ட அமுலாக்கமும் எதிர் விளைவுகளும்

'சிங்களம் மட்டும்' அரசகரும மொழிகள் சட்டத்தை நிறைவேற்றியமைக்கும் தமிழ் மொழிக்கு அங்கீகாரம் வழங்கப்படாமைக்கும் எதிரான தமிழ் மக்களின் சாத்வீகப் போராட்ட நடவடிக்கைகளுக்கான அரசாங்கத் தரப்பு பதில்கள் சாதகமிக்கதாக அமைந்திருக்கவில்லை. மாறாக, சிங்கள மொழியை அரசகரும மொழியாக அமுலாக்கும் நடவடிக்கையை அரசாங்கம் தீவிரமாக முன்னெடுக்கலானது. அரச பொது நிர்வாக அலுவல்கள் யாவும் சிங்கள மொழியில் இடம்பெறல் வேண்டும் என திறைசேரி சுற்றறிக்கை வெளியிட்டது. உண்மையில், ஹரேந்திர டீ சில்வா சுட்டிக்காட்டுவதுபோல் (De Silva, 2003:75), இந்தச் 'சிங்களம் மட்டும்' மொழிக் கொள்கையானது மீதமிருந்த பிரித்தானிய சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலம் பேசும் அலுவலர்களில் குறிப்பிட்ட அலுவலர்களை (குறிப்பாக தமிழர்களை) தந்திரமாகவும் நுட்பமான வழியிலும் வெளியேற்றி விட்டு சிங்களம் மட்டும் பேசும் தேசியவாதிகளை அரச சேவையில் நிரப்புவதற்கு வழிவிட்டது என்பதும் நோக்கத்தக்கது. அதாவது, பிரித்தானியரின் காலணித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து ஆங்கிலக் கல்வியை பெற்றமைனால் நன்மையடைந்து பொதுச் சேவையில் அதிக விகிதத்திலிருந்து தமிழர்களை ஒழிக்கும் நடவடிக்கையாகவே 'சிங்களம் மட்டும்' அரசகரும மொழிக் கொள்கை அமைந்திருந்தது. இதனால், சிங்கள மொழியில் வேலை செய்ய மறுத்த பல தமிழ் அலுவலர்கள் தமது பதவிகளை இழந்தனர். சிங்களத்தில் கடமை புரிவதாக எழுத்து மூலம் உறுதி வழங்க ஒவ்வொரு ஊழியரும் பணிக்கப்பட்டனர். சிங்களம் கற்பிக்க தமிழ் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் அனுப்பப்பட்ட போதும் கூட தமிழர்களின் எதிர்ப்பினால் அவ்வாசிரியர்கள் திரும்பிச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வாறே, சிங்கள

மொழியைக் கற்கக் கூடாது என தமிழ் மாணவர்களுக்கு தமிழ் அரசியல்வாதிகளால் கட்டளையும் இடப்பட்டது (Wilson and Chandrakanthan, 1998).

உண்மையில், 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தினால் அதுவரை இரு சமுதாயத்தினரும் சமமான வகையில் அனுபவித்துவந்த ஒரு குறிப்பிட்ட உரிமையை திடீரென ஒரு சமுதாயத்தினர் (அதுவும் சிறுபான்மையினர்) இழக்கும்போது தாம் பாரபட்சத்துக்கு உற்படுத்தப்படுகின்றோம் என்ற உணர்வலையை அது தமிழர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

7. பண்டா-செல்வா உடன்படிக்கை: தமிழ் மொழிக்காக அங்கீகாரமும் எதிர்ப்பும்

'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தினை எதிர்த்து தமிழ்-பேசும் மக்கள் முன்னெடுத்த திருகோணமலை மாநாட்டினை அடுத்து தமிழரசுக் கட்சி தனது சாத்வீகப் போராட்டத்தினை தீவிரப்படுத்த முயன்றது. ஆனால், பிரதமர் பண்டாரநாயகா இதனை தந்திரமாகக் கையாள முயன்றார். இதற்கமைவாக, தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகத்துடன் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டு தமிழர்களுக்கு நியாயமான தீர்வினைப் பெற்றுக் கொடுப்பதான வாக்குறுதியை வழங்கினார். குறிப்பாக, தமிழ் மொழியின் நியாயமான பயன்பாடு, பிராந்திய சபைகளுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை வழங்குதல் மற்றும் சிறுபான்மையினரின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு அரசியலமைப்பு உத்தரவாதமளித்தல் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் நடந்தேறிய பேச்சுவார்த்தைகளின் இறுதியில் தமிழரசுக் கட்சியுடன் பண்டாரநாயகா ஓர் ஒப்பந்தத்தையும் செய்து கொண்டார். 1957 ஜூலை 26 ஆம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்ட பண்டாரநாயகா-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தின் (Bandaranaike-Chelvanayakam Pact) (இவ்வொப்பந்தமானது 'பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம்' என்றே பிரபல்யமாக அறியப்பட்டிருந்தது) ஊடாக பிராந்திய சபைகள் அமைத்தல் மற்றும் தமிழ் மொழிக்கு அரசுகளும் மொழி அந்தஸ்த்து வழங்குதல் போன்றவற்றுக்கு வழிசமைக்கப்பட்டது (De Silva, Hanifa & Bastin, 2019).

பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்திருந்த 'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தத்தின் பலனாக தமிழ் மொழி (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டம் (வ்யஅடை ட்யுபெரயபந (Special Provision) Act No.28 of 1958) 1958 செப்டம்பர் 4 ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் ஏற்றங்கீகரிக்கப்பட்டது. இன முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்கான பலமான அடித்தளமாக அந்த ஒப்பந்தம் இருந்தது என அப்போது பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது (பார்க்க: Ghosh, 2003). ஆனாலும், பல்வேறு அனுகூலமான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்த 'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தத்தை அப்போதிருந்த பிரதான எதிர்க் கட்சிகள் எதிர்த்ததுடன் அதற்கு எதிரான பிரச்சாரத்தையும் மேற்கொண்டன. அவ்வாறு எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தி வெளியிடப்பட்ட ஒரு பிரச்சாரப் புத்தகத்தில் 'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தம் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது நோக்கத்தக்கது.

'இந்த ஒப்பந்தமானது, ஒரு தமிழ் அரசை உருவாக்குவதற்கான முதலாவது ஏணிப் படிக். அவ்வரசில் எந்தச் சிங்களவரும் வேலை பெறவோ அல்லது நிலத்தைப் பெறவோ முடியாது. இதில் (தமிழர்களுக்கு) ஒரு மில்லியன் ஏக்கர் நீர்ப்பாசன வசதி கொண்ட புதிய நிலம் வழங்கப்படவுள்ளது. இதில் புதிய கைத்தொழில்களும் இலங்கையில் மிகச் சிறந்த துறையும் உள்ளடங்கும்' (Loganathan, 1996:23).

'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தத்துக்கான எதிர்ப்புக்களின் உச்சமாக 1957 ஒக்டோபர் 5 இல் கண்டி நோக்கி ஆரம்பித்த எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் முக்கியஸ்தரான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவே தலைமைதாங்கி நடத்தினார் என்பது நோக்கத்தக்கது. அத்துடன், மேற்படி 'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தம் தொடர்பில் பௌத்த மதத் துறவிகளும் இனவாதச் சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்தவர்களும் எதிர்ப்புக் குரல்களும் மேலோங்கி நின்றன. இந்த எதிர்ப்புக்களால் 1958 ஏப்ரல் 9 ஆம் திகதி பண்டாரநாயகா தனது ரோஸ்மீட் பிளேஸ் இல்லத்தின் முன்பாக ஒப்பந்தத்தில் பங்கு கொண்ட மற்றைய தரப்பான தமிழரசுக் கட்சியுடன் எவ்வித ஆலோசனையும் செய்யாது ஒருதலைப்பட்சமாக 'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தத்தைக்

கிழித்தெறிந்தார். அத்துடன், 'ஸ்ரீ' எனும் சிங்கள எழுத்துப் பொறித்த வாகனத் தகடு எனும் கொள்கைக்கும் தனது ஆதரவை வெளிப்படுத்தினார். இது நாடு பூராகவும் இனக் கலவரங்கள் தீவிரமடைய வழிவிட்டது. இதனால், தமிழரசுக் கட்சியின் ஆறாவது மாநாட்டில் 'பண்டா-செல்வா' ஒப்பந்தம் ஒருதலைப்பட்சமாக கிழித்தெறியப்பட்டமைக்கு வன்மையான கண்டனம் தெரிவித்து தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

மொழிக் கொள்கை விவகாரத்தால் நாடு பூராகவும் பதற்றமான அரசியல் சூழ்நிலை எழுச்சிபெற்றிருந்த தருணத்தில், 1959 செப்டம்பர் 26 இல் சிங்கள-பௌத்த இனத்தின் தேசிய வீரணாக வர்ணிக்கப்பட்ட எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயகா படுகொலை செய்யப்பட்டதை அடுத்து 1960 மார்ச்சில் நடந்த தேர்தல் முடிவுகளின்படி ட்லி சேனநாயகா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசிய கட்சி ஆட்சியமைப்பதற்கு தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவை நாடவேண்டியிருந்தது. ஆனாலும், அதன் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்கள் தமிழ் மொழி அரசகரும மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படல் உள்ளடங்கலாக தமிழ் மொழி பேசுவோர் சார்பான பல்வேறு அரசியல் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தபோது அதனை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர் ட்லி சேனநாயகா எதிர்த்துடன் எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தையும் தீவிரமாக முன்னெடுத்தார். இதுவே, அக்கட்சி தலைமையிலான அரசாங்கம் சிம்மாசனப் பிரசங்க உரையில் தோல்வியுறவும் காரணமாகியது.

தமிழரசுக் கட்சியுடன் உறவை ஏற்படுத்தி 1960 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் நடந்த பொதுத் தேர்தலை சந்தித்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவியான திருமதி. சிறீமாவோ பண்டாரநாயகா தேர்தலில் பெரும்பான்மையைப் பெற்று ஆட்சியமைத்ததை அடுத்து தமிழரசுக் கட்சியையும் அவர்கள் முன்வைத்த தமிழ் மொழி உரிமைகள் தொடர்பிலான கோரிக்கைகளையும் புறமொதுக்கத் தொடங்கினார். 1961 ஜனவரியில் இல் எவ்வித முன்னறிவித்தலும் இன்றி சிங்களத்தை இலங்கை முழுவதற்குமான நீதிமன்ற மொழியாக பிரகடனப்படுத்தும் சட்டமூலத்தை அவரது அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் முன்வைத்தது. இதனை தமிழரசுக் கட்சி வன்மையாக எதிர்த்ததுடன் அரசாங்கத்துடனான உறவையும் துண்டித்துக் கொண்டது. இதனை அடுத்து பிரதமர் திருமதி. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகாவின் அரசாங்கம் 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தை எல்லாப் பொது நிர்வாக விவகாரங்களிலும் அமுல்படுத்தும் செயற்பாட்டை தீவிரப்படுத்தியது. இச்செயற்பாட்டை எதிர்த்து தமிழரசுக் கட்சி சாத்வீக போராட்டத்தை தீவிரப்படுத்தியபோது அரசாங்கம் கடுமையான சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. சட்ட மறுப்பு போராட்டம் தீவிரமடைந்ததை அடுத்து பிரதமர் அரசரகாலச் சட்டத்தை பிறப்பித்து பல தமிழ் அரசியல் தலைவர்களையும் கட்சித் தொண்டர்களையும் கைது செய்தார். வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் நிர்வாகம் சிவில் இணைப்பதிகாரிகளின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. முதன்முதலாக செய்தித் தணிக்கை தமிழரசுக்கட்சி உத்தியோகபூர்வ நாளிதழான 'சுதந்திரன்' பத்திரிகை மீதான தணிக்கை ஊடாக ஆரம்பித்தது (நடேசன், 2000). உண்மையில், தமிழ் இனத்தின் மொழி உட்பட ஏனைய விடயங்கள் மற்றும் உரிமைகள் மீது பல்வேறு தாக்குதல்கள் இக்காலப்பகுதியில் இடம்பெற்றன.

அரசகரும மொழிக் கொள்கை அமுலாக்கத்துக்குப் பின்னரான இனத்துவக் கலகங்கள் மற்றும் பல அரசியல்-பொருளாதாரக் காரணிகள் காரணமாக 1964 டிசம்பரில் திருமதி சிறீமாவோ பண்டாரநாயகாவின் அரசாங்கம் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை எதிர்கொண்டது. அதனை வெற்றிபெறச் செய்து அரசாங்கத்தை கவிழ்ப்பதில் தமிழரசுக் கட்சியின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்திருந்தது. தேர்தல் நெருங்கியதால் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் தமிழ் மொழிக்கான அரச அந்தஸ்தை அங்கீகரித்து அமுலாக்குதல் உட்பட பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்து பேச்சுக்களை நடத்தி ஓர் ஒப்பந்தத்தையும் எஸ்ஜே.வி.செல்வநாயகம் செய்து கொண்டார் (ட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் (1965) என இவ்வொப்பந்தம் பிரபலமாக அழைக்கப்பட்டது). ஆனாலும், தேர்தலில் வெற்றி பெற்று தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவுடன் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர் இந்த ஒப்பந்தத்துக்கு இசைவான ஏற்பாடுகளைச் அமுல்படுத்துவதற்கு ட்லி சேனநாயகாவின் அமைச்சரவையிலிருந்த பல அமைச்சர்கள் இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதே யதார்த்தமாகும்.

மேற்படிப் பின்னணியிலேயே, 1970 இல் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்துடன் பதவிக்கு வந்த சுந்திரக் கட்சி தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி கூட்டு அரசாங்கம் தமிழ்க்

கட்சிகளின் ஆதரவு இன்றியே ஆட்சியை அமைந்ததானது தமிழ் தலைவர்களிடையே பெரும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனாலேயே, தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்கள் 'தமிழர்களை இனிமேல் கடவுள் மட்டும்தான் காப்பாற்ற முடியும்' என்று தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். தமிழ்த் தலைவர்களின் சந்தேகங்களை உண்மைப்படுத்தும் பல்வேறு சம்பவங்கள் இக்காலப்பகுதியில் நடந்தேறின. புதிய அரசியலமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் ஈடுபட்ட வேளையில் தமிழர்களிடையே பெருமளவு செல்வாக்கைப் பெற்று பாராமன்றத்திலும் அதிகளவில் பரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றிருந்த தமிழரசுக் கட்சி முன்வைத்த அரசியலமைப்புத் திருத்த பிரேரணைகள் மற்றும் அக்கட்சி கூறிய தமிழ் மொழி அங்கீகாரம் மற்றும் அமுலாக்கம் அல்லது பிரயோகம் குறித்த விடயங்களை மறுத்துரைத்த பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா தலைமையிலான அரசாங்கம் தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சட்டமறுப்பு செயற்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் 1972 மே 5 இல் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை நிறைவேற்றிக் கொண்டது.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு என்று அழைக்கப்படும் 1972 ஆம் ஆண்டைய அரசியலமைப்பு 'சிங்களம் மட்டும்' அரசுகளும் மொழி எனும் கொள்கைக்கு சட்டபூர்வ அந்தஸ்தை வழங்கியதுடன் முதன்முதலாக பௌத்த மதத்துக்கு அரச அங்கீகாரத்தை வழங்கி, பௌத்த மதத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பது அரசின் தலையாய கடமையாக இருக்கும் என்பதையும் வலியுறுத்தியது (Department of Government Printing, 1972:4-5). தவிர, அதுவரை சோல்பரி அரசியலமைப்பிலிருந்த சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள் அப்புதிய அரசியலமைப்பில் நீக்கப்பட்டதுடன் இவைகள் தமிழ் இளைஞர்களிடையே தீவிர எதிர்ப்பை உருவாக்கி இறுதியில் பல ஆயுதக் குழுக்கள் தோற்றம்பெற்று தமிழ் தேசியப் போராட்டமாகவும் ஆயுதப் போராட்டமாகவும் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு மாற்றமுறும் நிலையை அடைவதற்கும் வழிவிட்டது.

8. மாகாண சபைகள் ஏற்பாடும் தமிழ் மொழி அங்கீகாரமும்

1970 இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தினதும் அவ்வாறே 1977 இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தினதும் தமிழ்-பேசும் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான கொள்கைகள், திட்டங்கம் மற்றும் செயற்பாடுகள் காரணமாக 1970 களின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாட்டின் வன்முறைசார்ந்த நடவடிக்கைகள் உக்கிர நிலையை அடைந்திருந்தன. 1981 முதல் 1983 வரையான காலகட்டத்தில் வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்திலும், தமிழர்கள் செறிவாக வாழ்ந்த மற்றைய பகுதிகளிலும் தமிழர்கள் மீதான தாக்குதல்களும் அடக்குமுறையும் தீவிரமடைந்திருந்தன. உத்தியோகபூர்வமற்ற கணிப்பீடுகளின்படி, கிட்டத்தட்ட 2000 தமிழர்கள் 1983 ஜூலைக் கலவரத்தில் கொல்லப்பட்டதாக கணிக்கப்பட்டது (De Silva et al., 2019; Manogaran, 1987:69). இலங்கையில் நடந்தேறிய தமிழர்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறையும் வன்முறையும் இந்திய மாநிலமான தமிழ் நாட்டில் பெரும் அரசியல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. 1983 ஜூலைக் கலவரத்தை அடுத்து பல்லாயிரக் கணக்கான இலங்கைத் தமிழர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறியினர். 1986 களாகும்போது சுமார் 100,000 இற்கும் அதிகமான தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவில் (தமிழ் நாட்டில்) இடம்பெயர்ந்திருந்தனர் (Mangaran, 1987:69). இதனால், இலங்கைத் தமிழர்களின் தேசியப் போராட்டத்துக்கு தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்களின் ஆதரவு கிடைத்ததுடன் அத்தலைவர்கள் இந்திய மத்திய அரசாங்கத்துக்கு தமது அழுத்தத்தையும் கொடுக்கத் தொடங்கினர். இதனையடுத்து, இந்திய அரசாங்கம் இலங்கையின் முரண்பாட்டுச் சூழலில் நுழைந்ததுடன் இலங்கை அரசாங்கத்தின் மீது மேலாதிக்கத்தைத் திணிக்கவும் முயன்றது.

இந்தியாவின் அழுத்தமான தலையீட்டினை அடுத்து இந்திய அரசாங்கத்தின் தலைமையில் 1983 களிலிருந்து இலங்கையின் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்காக நடந்தேறிய பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளில் தமிழ் மொழிக்கான அரச அந்தஸ்து உட்பட தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் அரசியல்-நிர்வாக அதிகாரங்களுடன் கூடிய பிராந்திய சபையைத் தாபித்தல் போன்ற விடயங்கள் உள்ளடக்கிய

கோரிக்கைகளை தமிழ்க் கட்சிகளின் கூட்டணியாகவிருந்த தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் முன்னணி (Tamils United Liberation Front) முன்வைத்தபோதும் அப்போது ஆட்சியிலிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் அவற்றைப் பரிசீலிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கவில்லை. இதனால், இந்திய அரசாங்கத்தின் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன. அத்துடன், இலங்கை அரசாங்கம் தமிழர்களின் தேசியவாத விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்குவதற்கு இராணுவ யுக்திகளைக் கையாளத் தொடங்கியது. இலங்கை அரசாங்கமானது தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்குப் பிராந்தியத்தில் பொருளாதாரத் தடையை விதித்தமையானது இலங்கையின் ஆள்புலப் பிரதேசத்தில் இந்தியா அத்துமீறி நுழைவதற்கும் இலங்கை மீது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்கும் வழிவிட்டது. இறுதியில் இந்திய அரசாங்கத்தின் தீர்வு யோசனைகளுக்கு இலங்கை அரசாங்கம் உடன்பட வேண்டி ஏற்பட்டது. பல சுற்றுக்களில் நடந்தேறிய பேச்சுவார்த்தைகளின் இறுதியில் 1987 ஜூலை 29 இல் இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை (Indo-Sri Lanka Accord of 1987) அடையப்பெற்றது. மனோகரன் (Manogaran, 1988) சுட்டிக்காட்டுவதுபோல், இலங்கையின் இன முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்கு வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் தமிழ்-மொழி மாநிலம் ஒன்று உருவாக இவ்வுடன்படிக்கை வழிவிடுவதாக அப்போது எதிர்வு கூறப்பட்டது.

இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கையானது சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாட்டினைத் தீர்ப்பதற்காக தமிழ்-மொழி பேசுவோர் செறிவாக வாழ்ந்துவரும் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களை தற்காலிகமாக இணைத்த வகையில் அரசியல்-நிர்வாக அதிகாரங்கள் பகிரப்பட்ட ஓர் ஒழுங்கமைப்பை உள்ளடக்கிய தீர்வுத் திட்டத்தை அறிமுகம் செய்தது. ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் அரசியலமைப்புக்குச் செய்யப்பட்ட 13 ஆவது திருத்தத்தின் ஊடாகவும் (1987) அவ்வாறே 16 ஆவது திருத்தத்தின் ஊடாகவும் (1988) தமிழ் மொழிக்கு சிங்களத்தைப் போன்று அரசகரும மொழி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனூடாக, தமிழும் சிங்களத்தைப் போன்று நாடு முழுவதற்குமான நிர்வாக மொழியாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களின் முதன்மை அரசகரும மொழியாக தமிழ் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதுடன் தேசிய அளவிலும் தமிழ் தேசிய மொழியாகவும் அரசகரும மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது (பார்க்க: Parliament Secretariat, 2015:10-15).

எனினும், தமிழ் மொழியை சிங்கள மொழிக்குச் சமனான அந்தஸ்திலுள்ள அரசகரும மொழியாகவும் தேசிய மொழியாகவும் அரசியலமைப்பு ரீதியாக ஏற்று அங்கீகரித்து அது தொடர்பிலான அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளையும் அரசின் கொள்கைகளையும் அமுலாக்கம் செய்தல் எனும் விடயமானது தொடர்ந்துவந்த அரசாங்கங்களாலும் அலுவலர்களாலும் அசமந்தப் போக்கிலேயே முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இன்றும் கூட வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் சிங்கள மொழியிலேயே அதிகமான பொது நிர்வாக அலுவல்கள் நடந்தேறுவதுடன் உயர்நிலை நிர்வாக அதிகாரிகளாகவும் தமிழ் மொழியில் புலமையற்ற சிங்களவர்களே அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். குறிப்பாக, தமிழ் மொழி பேசும் மக்களை அதிபெரும்பான்மையாகக் கொண்டுள்ள கிழக்கு மாகாணத்தின் அம்பாறை மற்றும் திருகோணமலை மாவட்டங்களில் சிங்கள மொழிபேசும் அதிகாரிகளே உயர்நிலை நிர்வாகிகளாக (மாவட்டச் செயலாளர்கள்) தொடர்ந்தும் நியமிக்கப்பட்டுவருவதுடன் சிங்கள மொழியிலேயே அதிகளவான நிர்வாக கட்டளைகளும் தொடர்பாடல்களும் மேற்கொள்ளப்படுவதும் நோக்கத்தக்கது (பார்க்க: Yusoff et al., 2015). குறிப்பாக, தமிழ் மொழி பேசுவோரை அதிபெரும்பான்மையாகக் கொண்டுள்ள அம்பாறை நிர்வாக மாவட்டம் உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து (1961) இன்றுவரை தமிழ்-மொழிபேசும் எந்தவொரு அதிகாரியும் மாவட்டச் செயலாளராக நியமிக்கப்படவில்லை. இதனால், அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள கரையோரப் பிராந்தியத்தில் வசிக்கும் தமிழ் மொழி பேசுவோர் தங்களது நிர்வாக நடவடிக்கைகளை இலகுபடுத்தும் நோக்கில் தங்களது பிராந்தியத்தை தனியானவொரு நிர்வாக மாவட்டமாக உருவாக்கித் தரும்படி நீண்ட காலமாக கோரிவருவதும் அவ்வப்போது அக்கோரிக்கை அரசியல் முக்கியத்துவம் பெறுவதும் நோக்கத்தக்கது (பார்க்க: Sarjooon, et al., 2015).

அரசகரும மொழிகள் கொள்கையை அமுலாக்குவதிலுள்ள குறைகளை கழையக் கோரியும் அரசகரும மொழிகள் கொள்கையை முறையாக அமுலாக்கம் செய்யும்படியும் தமிழ்-பேசும்

அரசியல் தலைமைகளும் பொது மக்களும் அரசாங்கத்தைக் கோருவதும் தொடர் கதையாகவே உள்ளது. உண்மையில், இலங்கையில் உள்நாட்டு யுத்தம் நிலவிய காலகட்டத்தில் இருந்தவற்றுக்கு மாற்றமாக வடக்கு-கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் சிவில் நிர்வாக நடவடிக்கைகளில் மத்திய அரசாங்கத்தின் மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்குச் சாத்தியமான சூழ்நிலை அதிகரித்துள்ளதன் காரணமாக சிங்கள மேலாதிக்கம், சிங்கள மொழி மேலாதிக்கம் மற்றும் தமிழ் மொழிப் புறக்கணிப்பு என்பவை பெருமளவுக்கு வெற்றிகரமாகவே முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இதனால், இலங்கையில் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் மொழி உரிமைகளை அனுபவிப்பது உட்பட பல்வேறு பிரச்சினைகளை தொடர்ந்தும் எதிர்நோக்கிக் கொண்டே உள்ளனர்.

9. முடிவுரை

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான ஆரசாட்சிபுரிதல் செயன்முறையின்போது அரசுகளும் மொழி விவகாரம் அரசியல்மயமாக்கப்பட்டமையானது இலங்கையில் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாட்டுக்கு மிகவும் சக்திமிக்க தோற்றத்தை வழங்கியதுடன் இலங்கையின் இன-மொழிப் பல்வகையினைக் கையாழ்வதிலும் பெரும் தாக்கத்தை உண்டுபண்ணியுள்ளது. இலங்கையில் அடுத்தடுத்து வந்த அரசாங்கங்கள் முன்னெடுத்த அரசுகளும் மொழிக் கொள்கை அதாவது, 'சிங்களம் மட்டும்' அரசுகளும் மொழியாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற வாதமும் அதற்கான சட்ட ஏற்பாடுகளும் இலங்கையில் இன முரண்பாடு தீவிரமடைவதற்கும் வன்முறையாக மற்றமுறுவதற்கும் பெரிதும் துணை புரிந்துள்ளது. இதனால், தமிழ்-பேசும் மக்களிடையே தமிழ் மொழிக்கும் சிங்கள மொழிக்குச் சமமான அந்தஸ்து வழங்கப்படல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை பலமாக எழுச்சி பெற்று அது முரண்பாட்டு மற்றும் தனித் தேசப் போராட்ட வரலாறு முழுவதும் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டு வந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். ஒருவகையில், இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டு முக்கோணத்தில் கட்டடைப்புக் காரணிகளில் ஒன்றாக இந்த மொழிக்கொள்கையுடன் தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள் உள்ளதுடன் தமிழர்களின் தனித் தேசியப் போராட்டத்தினது அச்சாணியாகவும் மொழி விவகாரம் இருந்து வந்துள்ளது. மிட்லாஸ்கி என்பவர் சுட்டிக் காட்டுவதுபோல், அரசியல் மட்டத்தில் சிங்களத்தை மட்டும் அரசுகளும் மொழியாக அறிமுகம் செய்தமையானது சிங்களத்தை ஓர் உயர்ந்த நிலைக்கும் தமிழை ஒரு தாழ்ந்த நிலைக்கும் இட்டுச் சென்றதுடன் தமிழை அலுவலக ரீதியாக இல்லாத நிலைக்கும் இட்டுச் சென்றது. இதனால், தமிழ்-பேசுவோருக்கும் சிங்களம்-பேசுவோருக்கும் இடையேயான இனத்துவ உறவு படிப்படியாக அழிவுக்குட்பட்டது (Midlasky, 2011). இது பின்னரான காலங்களில் தமிழ்-பேசுவோருக்கு அரசியலமைப்பு ரீதியாக வழங்கப்பட்டிருந்த அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதற்கு வழிவிட்டதுடன் கல்வி, பொது நிர்வாகம், மற்றும் தொழில் வாய்ப்புக்களில் அவர்கள் பல்வேறு வழிகளில் பிரச்சினைகளையும் சவால்களையும் எதிர்கொள்வதற்கும் வழிவிட்டது.

உண்மையில், பல்லின மற்றும் பல்மொழிக் குழுமங்களைக் கொண்டுள்ள சமூகத்தில் வேறுபட்ட குழுக்களுக்கிடையே இணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் மொழி முக்கிய பங்கை ஆற்றுகின்றது. இலங்கை போன்ற பல்மொழி பேசும் சமுதாயங்கள் கொண்ட ஒரு தேசத்தில் அரசுகளும் மொழிக் கொள்கையை வடிவமைப்பதில் முக்கிய கவனத்தை எடுத்தல் அவசியமாகின்றது. சிறுபான்மையினர் மொழியைப் புறக்கணித்தமை மற்றும் அதற்கு அரசு அங்கீகாரம் வழங்க மறுத்தமையானது இலங்கையில் இனக்குழுக்களுக்கிடையே முரண்பாடு தீவிரமடைந்து, அது வன்முறையாக எழுச்சி பெற்று, உள்நாட்டு யுத்தமாக பரிணமிக்க வழிவிட்டது என்ற அனுபவம் தெளிவான வரலாறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலால், போருக்குப் பின்னரான நல்லிணக்கச் செயன்முறையின்போது அரசுகளும் மொழிகள் கொள்கையை சீரமைத்து அக்கொள்கையை முறையாக அமுலாக்கம் செய்வதற்கான கட்டமைப்புகளும் வழிமுறைகளும் உருவாக்கப்படுவதில் கூடிய கவனம் செலுத்துவது கட்டாயத் தேவையாக உள்ளது.

ஆதலால், உள்நாட்டு யுத்தத்தின் முடிவின் பின்னரான இலங்கையில் சமாதானத்தையும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும், இனக் குழுக்களுக்கிடையேயான இணக்கத்தையும் கட்டியெழுப்ப முயற்சிப்பவர்கள் நாட்டிலுள்ள மொழிக் கொள்கையுடன் தொடர்புபட்ட கட்டமைப்புக்

காரணிகளிலும் தீவிர கவனத்தை செலுத்தி மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். அத்தோடு, மொழிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரதான இனக் குழுக்களிடையே அல்லது சமுதாயங்களுக்கிடையே இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கான வேலைத் திட்டங்களையும் முழு மனதுடன் முன்னெடுக்க வேண்டும். மொழிகளைப் பாதுகாப்பதற்காக அமைச்சுக்களை உருவாக்குவதன் மூலமோ அல்லது சட்ட ஏற்பாடுகள் மற்றும் கொள்கைகளை வடிவமைப்பதன் மூலமோ அன்றி அவைகள் முறையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுதலை உறுதிசெய்வதே இங்குள்ள முக்கிய தேவையாக உள்ளது. ஆட்சியதிகார மையங்களிலிருந்து அதிகாரபூர்வத் தீர்மானங்களை எடுப்பவர்களும், அவற்றை முறையாக நடைமுறைப்படுத்துவதை உறுதிசெய்ய அதிகாரமளிக்கப்பட்டவர்களும், அவ்வாறே, சிங்கள மொழியைப் பேசிவரும் பெரும்பான்மை மக்களும் சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தினரின் தாய்-மொழியான தமிழ் மொழிக்கு உரிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்தல் விடயத்தில் அதிக அக்கறை எடுத்துச் செயற்பட்டால் எதிர்காலத்தில் மொழி ரீதியாக இணக்கப்பாடுமிக்க ஓர் இலங்கைத் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணைகள்

- Coperahewa, S. (2009). The Language Planning Situation in Sri Lanka. *Language Planning*, 10(1), 69-150.
- De Silva, H. (2003). *Power Games in War and Peace: The Tragic Impact of Corruption, Violence and Impunity on the Sri Lankan Child*. Colombo: Sharp Graphic House.
- De Silva, P., Hanifa, F & Bastin, R. (2019). Ethnicity and Violence in Sri Lanka: An Ethnohistorical Narrative. In S. Ratuva (Ed.), *The Palgrave Handbook of Ethnicity*. (1st ed., pp.633-654). Singapore: Palgrave Macmillan.
- Department of Census and Statistics. (2015). *Census of Population and Housing 2012*. Colombo: Department of Census and Statistics.
- Department of Government Publication. (1972). *The Constitution of Sri Lanka (Ceylon)*. Colombo: Department of Government Printing.
- Ghosh, P.S. (2003). *Ethnicity Versus Nationalism: The Devolution Discourse in Sri Lanka*. New Delhi: Sage Publications.
- Herath, S. (2015). Language Policy, Ethnic Tensions and Linguistic Rights in Post-War Sri Lanka. *Language Policy*, 14, 245-261.
- Jayawardena K. (1987). *Ethnic and Class Conflict in Sri Lanka*. Madras: Kumaran Publishers.
- Loganathan, K. (1996). *Sri Lanka: Lost Opportunities*. Colombo: CPRA.
- Manogaran, C. (1987). *Ethnic Conflict and Reconciliation in Sri Lanka*. Honolulu: University of Hawaii Press.
- Manogaran, C. (1988). The Indo-Sri Lanka Accord of 27 July 1987: A Tamil Linguistic Province and Lasting Peace in Sri Lanka. *The Round Table: The Commonwealth Journal of International Affairs*, 77(306), 195-200.
- Midlarsky, M. I. (2011). *Origins of Political Extremism: Mass Violence in the Twentieth Century and Beyond*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Parliament Secretariat. (2015). *Constitution of the Democratic Republic of Sri Lanka (As Amended up to 15th May 2015)*. Colombo: Parliament Secretariat.
- Peiris, G.H. (2000). Sub-National Group Identities and Problems of Governance in Sri Lanka. In V.A. Pai Panandiker. (Ed.), *Problems of Governance in South Asia*. (1st ed., pp. 266-318). Delhi: Konark Publishers Pvt Ltd.

- Perera, S. (2008). *Talking Across Languages: Current Status, Dynamics and Politics of Translation and Interpretation in Sri Lanka (With a Focus on Tamil and Sinhala Languages)*. Colombo: FLICT.
- Perera, S. (2015). Reflections on Issues of Language in Sri Lanka: Power Exclusion and Inclusion. In H. Coleman. (Ed.), *Language and Social Cohesion in the Developing World*. (1st ed., pp.55-74). Colombo: British Council.
- Sarjooon, A., Yusoff, M.A., Hussin, N & Awang, A. (2015). The Demand for an Administrative District for the Coastal Belt of Amparai District in Sri Lanka. An Assessment of its Root Causes. *Mediterranean Journal of Social Sciences*, 6(4S3), 434-443.
- Thambiah, S.J. (1986). *Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy*. Chicago: Chicago University Press.
- Wilson, A.J & Chandrakanthan, A.J. (1998). Tamil Identities and Aspirations. In *Accord: An International Review of Peace Initiatives*. (pp.70-76). London: Conciliation Resources.
- Yusoff, M.A., Sarjooon, A., Asrinaldi & Zain, Z.M. (2015). Decentralized Administration and Minority Accommodation in Sri Lanka. Analysing Status, Issues, Challenges and Prospect. *Mediterranean Journal of Social Sciences*, 6(4S1), 533-542.
- நடேசன். ஜி. 2000. இலங்கை இன முரண்பாடுகளின் வரலாறு. மட்டக்களப்பு: அபிராமி விளம்பர சேவை.
- சர்ஜூன், ஆ. 2019. இலங்கையின் சிங்கள-தமிழ் இன முரண்பாடு: அடிப்படைக் காரணிகள் குறித்த ஒரு பகுப்பாய்வு. *தமிழ்ப் பேராய்வு ஆய்விதழ்*. 8(1):14-26.